

01

מלכי

היא מצטמקת במקומה, מרגישה מגושמת מאוד ומפריעה מאוד ומיותרת לחלוטין. כל מה שהיא דרוכה לשמוע עכשיו הוא רק דבר אחד; את הצרחות של ארי.

מאחור נשמעות קריאות בנימה שאינה נהירה לה. טונים עצורים, דרוכים, שמשחררים לחללה של הניידת מונחים בלועזית ומספרים. הלואי שהיתה מבינה מה הם אומרים שם; נס שהיא לא מבינה מה הם אומרים שם.

סירנת אמבולנס נשמעת קרוב מאוד אליהם, היא מפנה מבט אוטומטי ימינה, החוצה. ועוצמת את עיניה בחולשה כשההבנה מכה בה באלם. הסירנה בוקעת מהרכב בו היא יושבת כעת, טרופת לחץ, וכל הרכבים שמנסים לזוז לצדי הכביש ולפנות לו מעבר - מפנים מעבר לילד שלה. ששוכב בחלקו האחורי של האמבולנס ואין לה שום דרך לראות אותו, והוא לא, הוא לא צורח. לא בוכה. לא נשנק. אף קול לא מגיע מכיוונו. צרחה מתנחשלת בתוכה, גואה ועולה, משוועת להיצעק החוצה, להיפלט

אל חללה של ניידת הטיפול נמרץ. היא נותרת תקועה בגרונה, חותמת שקופה מונחת על שפתייה, מונעת ממנה להפיק קול.

היא משפילה מבט; הנייד שלה שמוט על ברכיה. היא משתוקקת להתקשר לעזריאל, לפרוץ בבכי באוזניו. אבל מרגיש לה רע להפך את קריאות הפרמדיק והחובשים בשיחה פרטית. היא תתקשר אליו עוד מעט. כשהם ירדו מהרכב הנוראי הזה. כשהיא תראה את ארי. כשהיא תראה ש--- שלום לו.

השלום לו?

יפחה חונקת את גרונה, לופתת אותו בצבת מגושמת. מצליחה להיחלץ מבעד לחותמת השקופה שמקיפה את פיה.

זהו, היא בוכה.

מתביישת עד שאול מהפרמדיק שעל יד ההגה, רוצה כבר לצאת מהכלא הזה, להימלט ממנו, להגיע כבר לבית החולים.

היא משוועת להגיע לבית חולים, ולא בנסיבות משמחות.

היא כמעט לא מכירה בית חולים מבפנים. רק את מחלקת יולדות.

וארי שלה, התינוק איתו שהתה רק לפני מעט יותר מחצי שנה במחלקה הזו, שוכב עכשיו על אלונקה בחלקה האחורי של ניידת טיפול נמרץ, תכונה שקטה ובלתי פוסקת סביבו, ולא משמיע קול.

רק היא משמיעה. יפחותיה עוטפות אותה מכל כיוון, היא מנסה לחנוק אותן, לא מצליחה.

מתוך הבועה המתייפחת שהיא נתונה בה היא שומעת פתאום את הנהג מדווח משהו.

”בן שבעה חודשים. תוך כדי פעולות החיאה על רקע טביעה. שהה מתחת למים דקה וחצי”.

פעולות החיאה! אז זה מה שהם עושים שם מאחור. מבצעים החיאה לילד שלה. והם קוראים למה שקרה לו - טביעה.

ילד שראשו היה נתון במים שהיו בגיגית, זה נקרא שהוא טבע?  
 וזה מה שיש לה לשאול בזמן שמנסים להחיות את הילד שלה? למה  
 לא לקחה איתה ספר תהילים?

היא מנסה למלמל את הפסוקים שהיא יודעת בעל פה, אבל לשונה לא  
 מצליחה בשום אופן לתפוס אותם. שיר המעלות, שיר המעלות מה?  
 שפתיה הוגות שוב ושוב את צמד המילים. שיר המעלות. שיר המעלות.  
 היא נאחזת בהן, כמו שאולי היתה נאחזת בדפיו של ספר תהילים, לו  
 רק היה איתה.

קול בוקע ממערכת הקשר של הנהג, נענה להודעתו. "איילון מאתיים  
 ושבע עשרה, הדיווח שלכם התקבל והועבר למיון ילדים לאחות שושנה.  
 היכנסו לחדר הלם".

חדר הלם! האם מה שיש לארי זה סוג של הלם? הלם ממה שקרה לו?  
 לכן הוא לא בוכה?

לא, הם דיברו על פעולות החייאה. לכן הוא לא בוכה.

לכן היא בוכה.

היא משתנקת. כבר לא נלחמת ביפחות הקולניות, מאפשרת להן להיפלט  
 החוצה. רוצה יותר מכל דבר את עזריאל לצידה.

הטלפון מעקצץ על ברכיה.

היא מחייגת אליו. יודעת שלא תצליח להשמיע לו שום דבר חוץ מאשר  
 את ההתייפחויות שלה. אבל אולי זה הכי טוב. הוא יבין שהעניין רציני,  
 ולא מסתכם בכמה המילים שפלטה לו מבוהלת כשעמדה על סף דלתה  
 של ריקי, בוהה בילד שלה השמוט על הארץ, חיזור ואפאתי.

"מלכי?" הקול של עזריאל נפלט, לחוץ, אל אוזנה.

"מה", הדמעות שוצפות על לחייה. היא מושכת באפה.

"מה קורה?"

"עושים לו החייאה", היא לוחשת. בושות מהפרמדיק.

"לאיזה בית חולים אתם נוסעים? אני הרגע עולה על מונית".

"אבל מה נעשה עם הילדים?" השאלה נחצבת מתוכה בכוח. שהילדים ילכו לאמא שלה או לאחת האחיות שלה, את עזריאל היא רוצה כאן. עכשיו. השניה.

"הם אצל רייזמן. ואני חושב שאת וארי צריכים אותי יותר מהילדים האחרים".

היא מושכת עוד באפה. מוותרת על ה"נכון" שעומד על לשונה. הוא הולך לצאת לה "דכוד" והיא מתביישת. למה לא לקחה טישו.

לא ספר תהילים. לא טישו. כן חולצת בית מוכתמת ברוטב העגבניות שהתיז עליה מוטי דקה לפני ששני של ריקי נקשה על הדלת בהיסטריה, צורחת לעברה שתבוא הרגע.

היא מרימה את ידה למשש את המטפחת. אין במישוש כדי לגלות לה באיזה צבע המטפחת שהיא חובשת כרגע. כולה תקוה שהיא תואמת לחולצה, ופרץ מוגבר של דמעות שועט על לחייה כשהיא קולטת שפרטים שוליים מעסיקים אותה בזמן שהילד שלה עוד לא. עוד לא צורה.

האמבולנס מבצע פניה חדה שמאלה, השלט 'מיון ילדים' מקדם את פניהם. הנהג קופץ מהרכב, והיא מנסה לאסוף את עצמה ולפתוח את הדלת שלימינה, פוחדת מרגע המפגש עם ארי.

באלונקה אין ארי. יש שם שמיכה מגובבת שמכסה על גוף קטן, ומוסתרת ברובה על ידי אנשי צוות עם חולצות לבנות בעלות פסים צבעוניים זוהרים.

ואחר כך אין מולה כלום. החבורה שועטת בשקט מקצועי אל תוך המבנה, והיא, מסומאת, גוררת את רגליה לפתח המיון. איפה עזריאל. שרק יבוא.

כשהיא נכנסת, כושלת, לאולם הגדול, היא רואה רק את הפרמדיק, מכל השלושה. הוא נשען על דלפק הקבלה, מקריא משהו למזכירה שידה האחת על המקלדת וידה השניה אוחזת בתיקיה צבעונית גדולה.

היא מתלבטת אם לגשת לשם, לשאול לאן לקחו את האוצר שלה. אך התשובה מגיעה עוד לפני שהיא מספיקה להחליט. שני החובשים

האחרים שטיפלו בילד שלה יוצאים ממסדרון פנימי. אחד מהם עוצר לידה ופונה אליה. "אמא של אריה".

היא נושאת אליו מבט חושש.

"אריה כרגע בטיפול של רופאי המיון בחדר הטראומה. את יכולה להמתין כאן", הוא מצביע על שורת כסאות קרובה למסדרון ממנו הם הגיעו. "יצאו לעדכן אותך עוד מעט. מישהו בא להיות איתך?"

היא מהנהנת בחולשה. מישהו בא להיות איתה. היא מקווה שהמונית כבר עוצרת בחוץ. אבל האם השאלה הזו היא גילוי אנושיות מתבקש או הכנה לבשורה קשה?

"בשורות טובות", הוא מאחל ומתחיל להתרחק.

"אמן", היא לוחשת, אבל רוצה לזעוק גם בקול גדול. אמן! היא צריכה את הילד הזה בחיים! נושם! מגיב!

היא גוררת רגליים לכיוון אליו הצביע איש הצוות מהנט". נכנסת במסדרון הרחב. בודקת את השילוט. נעצרת מול השלט הנושא את המילים: חדר טראומה.

הילד שלה פה. פה. פה. כלומר, היא מקווה שהוא עדיין פה.

היא קורסת לספסל הקרוב, ראשה נופל אל ידה. בוכה. רוצה לצרוח.

הנייד שלה מצלצל. עזריאל. היא לוחצת למענה.

"איפה את?" הוא מתנשף.

"אני יוצאת לקראתך". היא קמה, כתפיה רועדות. היא לא תצליח להסביר לו איך להגיע לכאן. היא תצא אליו, שיראה אותה וזהו.

היא כמעט מתנגשת בו בפתח המסדרון. איך הוא ידע להגיע לכאן לבד?

"איפה ארי?" הוא שואל.

היא שבה לאחוריה, מצביעה על דלת חדר הטראומה. "הוא פה".

"ואנחנו?" עיניו מתעגלות.

"פה". היא עונה. מצביעה על הרצפה עליה הם עומדים. לא מבינה איך

היא מסוגלת להישמע מתבדחת כשהילד שלה אולי לא פה.

היא יושבת, לא מחזיקה את עצמה בעמידה. מקנאה בעזריאל שמהלך מקיר לקיר, הוא לפחות פורק את המתח בפעילות.

"יש לך תהילים?" היא נזכרת כשהמילים 'שיר המעלות' שבות לדובב את שפתייה. מאז שעזריאל הגיע הדמעות שקטות יותר.

הוא מכניס את ידיו לכיסיו, ממשמש בהם. "היה לי משהו קטן בימים האחרונים, לא יודע, אולי הוצאתי אותו". הוא מוציא ידיים ריקות. "אבל את צודקת, באמת צריך להתפלל, אני חושב שאתקשר לבקש ברכה מהרבי".

"כן, תתקשר", היא לואטת. לפחות יעשו משהו מועיל באמת.

"ומה אני אגיד?" הוא נבוך פתאום.

"ש...הוא טבע". כן. ככה אמרו באמבלונס.

הפנים של עזריאל נהיות צהובות-משהו.

"ועשו לו החייה. אולי עדיין עושים לו". אולי כבר לא.

היא מתקרבת לדלת חדר הטראומה. מטה אוזן. מישהו מבפנים מוריד את הידית, פותח אותה.

"את האמא?" רופאה מבוגרת שואלת אותה. היא עונה "כן" אוטומטי ומפנה ראש לכיוון עזריאל. הוא עם הגב אליה, מתרחק עם הפלאפון צמוד לאוזנו.

שיבוא לשמוע אם יש טעם לבקש ברכה. שידברו כבר, הרופאים.

שלושה קירות מקיפים אותם. ופתח רחב. מיטה ניצבת באמצע החדר, חוטים וצינורות בוקעים ממנה, מחוברים למסכים מלאי מספרים וגרפים.

במרכז המיטה הגדולה מונח ארי שלה. עיניו עצומות. צינור מבצבץ מפיו, מודבק בדבק אל לחיו. צינור קצר יוצא גם מאפו הקטן, לא מחובר לאף מכשיר.

חוטים מציצים גם מתחת לשמיכה. היא לא מרימה אותה. לא יודעת מה עוד יתגלה תחתיה. לא יכולה להרשות לעצמה להתעלף. שניהם מביטים בו ושותקים.

האחות שנכנסת ומתיישבת לכתוב משהו במחשב, גורמת למלכי להאיר את מסך הפלאפון שלה ולהתעדכן בשעה.

"כבר שמונה, אני לא מאמינה!" היא מרימה מבט אל עזריאל. "הילדים!!!"  
 "אני אחזור הביתה עכשיו. להשכיב אותם. תהיי זמינה להגיד לי איפה הפיג'מות שלהם. תתקשרי לרייזמן להגיד לה שאני מגיע."

היא תחכה עד שבטוח עזריאל יסיים להשכיב את הילדים, ותתקשר אליו. שיביא לה תעסוקה ללילה, אולי גם בגדים נקיים. ושיביא לה גם... ספר תהילים. אה, וטישו. נורמלי, נשלף. לא כמו הגליל הזה שמצאה ליד הכיורים והיא לא מצליחה להימנע מלהשתמש בו.

האחות שוב נכנסת לחדר, הפעם כדי לשנות לארי תנוחה. היא הופכת אותו בעדינות אל צידו השני, עכשיו היא לא רואה את פניו.

"א... מיה?" היא מקבלת פתאום אומץ לפנות אליה. יש שאלה שמטרידה אותה כבר כמה שעות. היא חייבת לקבל עליה מענה.

"כן?" האחות סבה אליה בחיוך.

"אפשר לשאול שאלה?" היא שוקעת יותר בכסא המרוכד עליו היא יושבת. "בוודאי, גם בשביל זה אני כאן."

"חדר טראומה וחדר הלם זה אותו דבר?"

"כן", האחות מחייכת. "יש כאלה שמכנים אותו כך ויש כאלה שמכנים אותו כך."

"ומה זה חדר טראומה? מה המטרה שלו?" היא מתביישת שזו השאלה

שמעסיקה את מוחה מאז שמעה את המונח 'חדר הלם' לפני כמה שעות, בנסיעה אל בית החולים. היא צריכה עכשיו לדאוג לבייבי שלה, לא לפענח משמעותם של מושגי בית חולים שלא יהיו לה רלוונטיים יותר לעולם, בעזרת השם.

"חדר הלם או טראומה הוא חדר ייצוב מצב. זה כמו טיפול נמרץ במיון. ילד שמגיע עם קריסת מערכות או עם קומה מוכנס לחדר הלם ושם הוא נשאר עד שמייצבים את מצבו או עד", קולה מונמך, "קביעת מוות".

קביעת מוות! חושך ממלא את עיניה.

"הוא היה יכול למות?" היא מצטמררת מהשאלה של עצמה. כאילו לא הכינה את עצמה לכך כששהו במיון. כנראה כי במוחה היתה משוכנעת שלא. להם זה לא יקרה.

"הוא היה במצב לא פשוט", האחות לא עונה ישירות, "אבל את רואה, ברוך השם הצליחו לייצב אותו. וכאן הוא מנוטר כל הזמן, אנחנו כל הזמן יודעים מה קורה איתו".

"וזה אומר ש...?"

"הוא צריך הרבה תפילות", מבטה של האחות חולף על ארי, "ואני מאמינה שהרופאים יוכלו לומר לך יותר. עוד לא דיבר איתך רופא?"

דיבר. כמה דקות אחרי שהם עלו למחלקה, ועיניה כל הזמן הוסטו אל ארי, לבדוק שהוא נושם. עזריאל לא אמר לרופא מילה חוץ מ'תודה' בסוף. והיא, שניהלה את השיחה, לא שאלה בה כל מה שעכשיו היא משתוקקת לשאול ולדעת.

"היה רופא", היא אומרת, "כן".

"אבקש מהרופא שבתורנות עכשיו שיגש אלייך שוב כשיתפנה. ובכל מקרה אני מאמינה שהרופאים יוכלו לומר לך יותר בביקור שלהם מחר".

יוכלו לומר יותר. האם כיוון שהאחות לא יודעת, לא יכולה, או לא רוצה לומר יותר? היא לא תשאל אותה את זה. היא תחכה בסבלנות לרופא שיבוא או למחר, תשמע ותדע.

מיה בודקת כמה צינורות, מקישה על המקלדת כמה הקשות, ויוצאת.



הנייד שלה מספר שכבר עשר דקות אחרי תשע. היא מחייגת לעזריאל.  
הוא נשמע מותש.

"אני חושב שאלך לישון עכשיו. ובבוקר כבר נראה אם עדיף שתתני לי  
הוראות בשלט רחוק או שנתחלף. לך יש שמה איפה לישון?"

היא שולחת מבט סביב. לא. בסיפורי בתי החולים תמיד היתה כורסא  
נפתחת ליד המיטה, אבל הכורסא הפשוטה שהיא יושבת עליה עכשיו  
רגל על רגל, היא לא יודעת אם היא נפתחת. ובכלל אין כאן שום וילון,  
אז לא, לא נראה שיש כאן איך לישון.

"אתה רציני שאתה הולך לישון?" היא שואלת. מחכה שיתעשת ויאמר  
מה פתאום, תדאגי לבייביסיטר ואני בא להיות איתך עוד.

"רציני מאוד", היא שומעת אותו מוזג כוס מים ואחר כך מלמול של  
ברכה, "אני מתאר לעצמי שגם מחר יהיה לנו יום ארוך, אם אני אישן  
בלילה נוכל להתחלף מחר ואת תוכלי לישון בתנאים נורמליים ולאגור  
כוחות להמשך".

"והכולל? והעבודה?"

"נדבר על זה מחר, מלכי, טוב?" הוא נשמע עייף כל כך והיא מרחמת  
עליו. "בסדר?"

"בסדר". היא עונה בחולשה. "לילה טוב".

"לילה מבורך".

היא מנתקת את השיחה ודמעות כבדות עולות בעיניה. הוא אפילו לא  
ביקש שוב לדעת אם יש לה איפה לישון.

ממה היא בוכה. מזה שבעלה מותש לא פחות ממה שהיא אחרי כזה  
אחר צהריים בלתי אפשרי. במקום לבכות על הילד שלה שיזכה לצאת  
מכלל סכנה ויחזור לנשום בכוחות עצמו ויהיה בריא, היא בוכה שבעלה  
לא מביא לה בגדים נקיים ותעסוקה לשעות הקרובות.

במקום לחפש בעקשנות איש צוות שיענה לה ישר ולעניין מה הצפי  
לילד שלה, היא מראינת אחות על תפקידם של חדרי הלם וטראומה.

אולי היא הלומת טראומה בעצמה.

## 02

## מלכי

"מה קורה?" היא מתקשרת אחרי חמש דקות בהן היא שעונה על השיש, מתחבטת אם להכין לעצמה קפה ולהרחיק ממנה את השינה, או ללכת לישון כבר וזהו. העיניים שלה שורפות מבכי ומעייפות.

"עוד מעט ביקור רופאים". עזריאל עונה לה בקול רגיל.

"ואו", נפלט לה, "אני רוצה לשמוע מה יש להם להגיד".

"להקליט לך?"

"לא, אני רוצה לשמוע בזמן אמת".

"אני אתקשר אלייך כשהם יגיעו לפה ואעשה את השיחה על דיבורית. אבל את לא הולכת לישון?" הקול שלו מתפלא מאוד.

"אני הולכת", היא נשארת שעונה על השיש.

"אז להעיר אותך כשהם מגיעים?"

"לא". היא עוקבת אחרי פרפר שמסתחרר סביב הפלורסנט שמעליה,  
 "אני... אני באה".

"אבל החלפתי אותך כדי שתוכלי לישון", הקול שלו לא מבין.

"לא, החלפת אותי כדי לא להסתבך עם ההלבשה של הילדים", אוף,  
 זה יצא לה עוקצני מדי? "ועכשיו כולם במסגרות, ונראה לי שזה הזמן  
 הכי טוב שאני אהיה עם ארי".

"אבל את צריכה לישון".

"אבל גם לא דיברנו על הכולל והעבודה".

"אה, נכון", היא מדמיינת אותו מכסה בידו את פיו. "עם הכולל אני  
 אסתדר, אבל מה תעשי עם העבודה?"

"אני אמורה לפתוח את החנות באחת עשרה", היא מרימה מבט מיואש  
 לשעון, "יש לי שעתיים לישון, בתנאי שמיד כשאני קמה אני רצה".

"את לא הולכת לחנות היום". עזריאל החלטי. "תני לי את המספר של  
 העובדת של הערב, את תלכי לישון ואני אדאג לך למחליפה".

"אבל אתה מתקשר להעיר אותי בביקור רופאים".

"בסדר".

לשונה עולה אל חיכה, נעה ימין ושמאל.

"יש לך את המספר של העובדת?"

"מחפשת". היא מביאה את הטלפון אל מול עיניה, מחפשת את המספר  
 של גילה. מקריאה לעזריאל.

"יופי. מנוחה נעימה". הוא מאחל.

"עזריאל?"

"כן?"

"אני לוקחת מונית ובאה. אני רוצה לשמוע את הרופאים בעצמי ולשאל  
 אותם שאלות".

שתיקה בת כמה שניות. כחכוח. "ואני אצא לכולל?"

"אחרי הביקור רופאים".

"טוב", האנחה שלו מובלעת אבל נשמעת. אותה אנחה שהוא משמיע כשהיא ברגע אחד הופכת תוכניות על פיהן, גם אם הן שטותיות וקשורות ברכישת גרביים, למשל.

"אני יוצאת".

"מחכה לך".

היא מזמינה מונית. מציצה במראה שבמבואה. היא נראית סביר, חוץ מעיניים ממצמצות ואדומות. אם הנהג יסתכל עליה הוא יבין כבר, היא הרי תאמר לו את היעד בראשית הנסיעה.

הולכת לסלון, מוציאה ספר תהילים מהארון. זוכרת גם להצטייד בטישו מהמגירה במטבח. לוקחת את הארנק. מוצאת שקית מושלכת על הרצפה בכניסה ומשחילה אליה את הצויד. נועלת אחריה את הדלת. פונה למעלית.

ואם ריקי בדיוק מחכה למעלית למטה? אולי היא בדיוק חוזרת מסבב פיזור הילדים?

ממשיכה לכיוון גרם המדרגות.

ואם ריקי בדיוק באמצע לעלות, והן ייפגשו באמצע הדרך?

היא חוזרת לכיוון המעלית. לוחצת על הכפתור.

המעלית נפתחת. היא בוהה בדמותה שבמראה.

צפירת מונית נשמעת מלמטה. היא מוציאה את הטלפון מהשקית.

מדפדת ברשימת השיחות הנכנסות בטלפון שלה. היא תהיה עסוקה בהתעמקות בשיחות הנכנסות. ולא תרים את העיניים כשתצא מהמעלית.

דלתות המעלית מתחילות להיסגר, היא משחילה רגל פנימה. הן שבות ונפתחות.

נכנסת עם הפלאפון בידה, בעקרון היא לא עושה את זה, מאז שאיבדה מפתח בכיר המעלית. אבל עכשיו אין ברירה.

לוחצת על הכפתור של קומת הכניסה. זוכרת לשקוע בתוך מסך הטלפון.

רצה אל המונית הצופרת שוב.

מבע פניו של הנהג זועף. אבל כשנפלט מפיה שם בית החולים הוא מתרכך.

"את מגיעה?" הקול של עזריאל נשמע מעט קצר רוח.

"הרגע ירדתי מהמונית. בערך עוד ארבע דקות. למה?"

"כי הרופאים עוד רגע נכנסים אלינו".

"תבקש מהם לחכות לי".

"לא יודע אם זה מקובל".

"אני רצה. תגיד להם שאני קרובה".

בחדר אין שום רופא. רק ארי ועזריאל נמצאים בו. כל כך מהר מסיימים ביקור רופאים בטיפול נמרץ?

"שלום", היא מתנשפת. "סיימתם כבר? למה לא התקשרת אלי? רציתי לשמוע אותם".

"אמרתי להם שאת בדרך, הם אמרו שהם ממשיכים לחדר הבא ויחזרו לכאן בסוף הסיבוב כדי ששינינו נשמע".

"הה". הקלה ממלאת אותה לרגע, ברגע הבא ההקלה הופכת לגוש כבד, "ואתה תתעכב פה במקום לצאת אל הכולל? אוי, אני מצטערת".

"בכל מקרה לא חשבתי שאהיה היום בכולל", הוא מזכיר, "תכננו שאהיה פה עד הצהריים, ואת תישני".

"דיברת עם גילה?"

"כן, היא אמרה שהיא לא יכולה אבל יש לה חברה שתשמח לבוא במקומה".

"אבל החברה בכלל לא מכירה את העבודה. אי אפשר לנחות לנחות מתנות בלי שום ידע מקדים".

עזריאל מביט בה שותק.

"מי אמר שהיא מבינה בעיצוב? שיש לה טעם טוב? אני לא מוכנה שיצא שם רע על החנות שלנו!"

"מיום אחד פחות מוצלח לא יוצא שם רע על חנות טובה". עזריאל אומר בשקט.

"אבל מי אמר שזה יום אחד? אולי מחר נצטרך עדיין להיות פה? שהרופאים כבר יגידו מה הצפי וזהו". הבכי פורץ ממנה שוב.

הוא מביט בה, לשונו עוברת על שפתיו. היא מגזימה. היא מרגישה את זה. מרגישה שזה מה שהוא חושב. איך אפשר להיטרד מהעסק, עם כל חשיבותו, כשאת הולכת לשמוע מהרופאים פרוגנוזה עבור הילד המורדם והמונשם שלך.

"הם מגיעים". מילותיו של עזריאל מעוררות אותה מהענן שהספיקה לשקוע בו.

היא נעמדת, נתפסת במעקה המיטה כדי להתייציב.

שלושה רופאים נכנסים לחדר. גבוהים. או שהיא נמוכה.

אחד מהם מציג את עצמו. ומדבר על ארי. היא משתדלת להתרכז, ולהקשיב.

מילותיו חולפות ליד אוזניה, כמעט לא עוצרות שם כדי להיכנס. הוא מסביר על בדיקת אם-אר-איי צפויה, על בדיקות מוח נוספות, על שהות במחלקה של לפחות כמה ימים, על החלטה לגבי המשך מתן חומר ההרדמה על פי תוצאות סריקת האם-אר-איי.

היא רוצה לשאול, לא יודעת מה. היא רוצה להבין, לא מבינה מעצמה מה. מוצאת את עצמה שותקת. כמו אתמול. אחר כך תהיה מתוסכלת מעצמה.

"יש שאלות?" הרופא נותן בהם עיניים קשובות.

יש. המון. וכיה נאלם.

למה האם-אר-איי. ומה המטרה של הבדיקות הנוספות, ומתי הן יעשו. ועד מתי יישן ארי שלה כמו מלאך. ומה זה כל המכשירים והמספרים מסביב. והאם הוא יהיה בסדר. מי שכמעט מת, לפעמים צריך ניסים כדי שהוא יהיה בסדר.

לא שואלת כלום.

והרופא ומלוויו יוצאים. משאירים אותה מאוכזבת, כאובה, מיוסרת. עזריאל אוסף את ספריו מן השידה שבצד, חובש את כובעו. "אני הולך". מלכי שותקת. זה היה הסיכום שלהם. ואפילו שהיא מאוד מאוד רוצה את עזריאל פה איתה, היא לא תכריע לו להימשך אחר הלב שלו, אל הכולל והמשך הלימוד. ארי והם צריכים זכויות.

"יום טוב". היא לוחשת. רק לא להשתנק. בולעת את הגוש שבלועה. "בשורות טובות". הוא יוצא, נעלם מעיניה מאחורי דלת הכניסה למחלקה. היא מתיישבת על הכסא ממנו קמה רק לפני שעות בודדות אחרי לילה ארוך וער, מנסה לעצום עיניים. לא מצליחה.

הכסא דוקר לה, ושפתיה כבר עייפות מהגייה בלתי פוסקת של פרקי תהילים. היא קמה, עושה סיבוב בחדר. נעצרת מול פניו המלאכיות של ארי. שולחת יד חוששת אל לחיו. מלטפת. לא יודעת אם הוא מרגיש בכלל בכזה מצב. אם הוא קולט. אבל משוכנעת שהיא לא עושה שטות. מגע של אמא כל תינוק צריך. גם אם הוא אינו בהכרה עכשיו, ומכשיר מגושם משמאלו מחליף את פעילות מערכת הנשימה שלו.

החזה שלו עולה ויורד כרגיל, כאילו הוא ישן שינה רגילה של כל יום. העיניים שלו עצומות בצורה טבעית כל כך. רק הצינורות שבאף ובפה ורצועות הדבק שמצמידות אותם אל הפנים הקטנות, הם אלה שמעידים שלא הכל פשוט כל כך. אה, וגם השמיכה עם הלוגו של בית החולים.

היא סוקרת את המסך שמעל המיטה, כל כך הרבה מספרים וגרפים. היא מקווה שבאמת הכל תקין. ושישאר תקין. האם עזריאל הצליח בסוף לקבל ברכה מהרבי? הם לא דיברו שיחה נורמלית מאז כל מה שקרה.

כל מה שקרה. עוד לא חלפו מאז עשרים שעות, והיא מרגישה כאילו היא כאן במחלקה מלאת הצפופים הזו כבר כמה יממות רצופות.

היא ניגשת לפתח הרחב של החדר, מציצה החוצה. מהעמדה שלה רואים עוד פתחי חדרים, אבל לא כל כך רואים מה יש בפנים. כן רואים הורים או מלווים שכמוה, שנמצאים קרוב לפתח. אולי משועממים כמוה. אולי מותשים מאמירת תהילים כמוה.

מן החדר הסמוך יוצאת אישה במטפחת בעלת שובלים ארוכים. פניה עדינות ועייפות. "בוקר טוב", היא מאחלת לה בחיוך.

"בוקר טוב", היא משיבה בזרות. כועסת על עצמה שהיא לא מפיקה חיוך סימפטי. אבל זה כי קשה לה להבין איך אפשר לאחל 'בוקר טוב' בכזה מקום קשה בו ילדים נלחמים על החיים שלהם. לכן לא ענתה כתחביבה 'בוקר אור', זה נשמע לה מדי קיטשי למקום הזה.

"קוראים לי דסי", קולה נעים ומזמין, "אפשר לעניין אותך בלחמניות ביתיות?" היא מחייכת. "אני מבינה שאתם חדשים פה, ובטח לא אחזת ראש להצטייד באוכל. לפעמים עוברים פה ארגוני חסד ומציעים אוכל, אבל את יודעת, אין כמו אוכל ביתי. הבאתי איתי שקית שלמה, יש לי מספיק. רוצה ליטול ידיים?"

לאכול... בשתיים בלילה, בין נים לנים, חלפה איזו עגלה של מאפים לצד החדר והיא באמת יצאה והניחה לעצמה בצלחת כמה רוגעלך ורק בגלל זה הצליחה להחזיק מעמד בישיבה על הכסא עד שבע ורבע בבוקר.

ברבע לתשע, אחרי ששלחה את הילדים, לקחה לעצמה קורנפלקס עם חלב והיתה בטוחה שהיא הולכת לישון. בתשע וחצי התלבטה על הקפה והתקשרה לעזריאל, ומצאה את עצמה פה.

ועם אזכור ארוחת הבוקר מכיוון השכנה למחלקה, מתעורר בה פתאום הרעב, והלחמניות המובטחות מעלות את רוקה.

"את... תודה. את מקסימה".

"לכי תיטלי ידיים".

היא הולכת. במבואה שלפני המחלקה יש כיורים.



"איזה לחמניות טובות. את אפית?" היא מעיזה להעמד בפתח החדר הסמוך אחרי שהיא מברכת ברכת המזון.

דסי מהנהנת בחיוך. "כן, בלילה".

"אה, לא היית פה בלילה? בעלך היה?"

"לא. אנחנו לא נמצאים פה בלילה".

מאחורי דמותה, במטושטש, קולטות עיניה מנשם. כמו שיש לארי. גם כאן יש ילד מורדם ומונשם, וגם הוא תינוק, לפי גודל השמיכה. היא לא מצליחה לראות את הראש.

"לא נמצאים בלילה?" היא לא מצליחה לעדן את סימני השאלה והתמיהה. "אתם... משאירים את הילד לבד?"

"הוא מורדם ומונשם", היא עונה, "ואנחנו פה קרוב לשבועיים. חייבים להמשיך את החיים". החיוך שלה נעשה דק יותר.

"קרוב לשבועיים!" מלכי לא יודעת לאיזה פרט להתייחס ראשון. "כמעט שבועיים הוא מורדם ומונשם?"

"כן", היא מהנהנת. "הוא טבע. הוא היה הרבה זמן מתחת למים. קרוב לחמש דקות".

"טבע", מלכי שבה אחריה בשקט, "גם אנחנו פה בגלל טביעה".

"כמה זמן היה מתחת למים?"

"דקה וחצי בערך, אולי שתי דקות", היא כבר לא זוכרת מה אמרו באמבולנס. ריקי עצמה היתה מבולבלת נורא בתשואול.

"אז יש לכם יותר סיכויים". השכנה אומרת בשקט. "לא רק סיכויים שהוא ישרוד, גם סיכויים שהפגיעה תהיה חמורה פחות".

"פגיעה?" מלכי מסתכלת עליה. למה הפסימיות?

"פגיעה", היא מהנהנת בעיניים רכות, "זה זמן קריטי שבו לא מגיע חמצן למוח. זה עלול לפגוע בו. עוד לא עשיתם אם-ארי-איי?"

"אמורים לעשות בקרוב. לא הבנתי אם היום או מחר".

"כדאי לך להתפלל", במטפחת של שכנתה למחלקה יש גלים של תכלת שמצד אחד עושים לה שלווה בלב ומצד שני מעוררים בה חרדה משתקת, "גם שתוצאות הבדיקות, מה שיחליטו לעשות, יהיו מעודדות, וגם... שיתעורר מהר".